Morgenstjernen

Organ for
Jesu Kristi Kirke av Sidste Dages Hellige

„Gjør det bekjendt over Land og i By
Herren har talet paany!"

NUMMER 5 | 1. MARS 1923 | 2. AARGANG

„Et stykke verdenshistorie".

Av ældste *Einar Anthonsen Strand,* Drammen.

Fra beretninger nedskrevet i Bibelen læser vi om menneskeslegtens brogete historie i de forskjellige tidsavsnit nedover til, og nogen aar efter Frelserens komme i kjødet.

Disse begivenhetsrike, poesifyldte beretninger gir os i sterke farver folkeslagenes liv og levnet tilkjende paa en saa tydelig maate, at det i de fleste tilfælder vil øve et uutslettelig indtryk paa vor bevissthet, ja det vil fæste sig i erindringen som intet andet, fordi det fortæller os, saavel i ord som billeder, om menneskenes forhold til sin Gud. Vi læser med interesse om disse indflydelsesrike mænd, som stod som slegternes og folkeslagenes aller fremste, baade de der var deres ypperste krigere, deres konger og de som stod som midlere mellem Gud og hele folket, lovlig og retmæssig bemyndiget dertil av Gud selv. Et følsomt sind vil ha utallige anledninger til at reagere overfor de sterke handlinger i sine mange variationer, som vi blir vidne til, og bakom alt vil det samme sind likevel glæde sig naar det øiner Guds uutgrundelige visdom, der han lar menneskene være sine redskaper i at fremme hans hensigter. Der er likeledes tusener tildragelser fra disse 4000 aars historie som ikke er samlet i Bibelen, men som ganske sikkert er nedtegnet paa plater eller pergament, som vi ikke kjender, hvad ogsaa er uten

betydning for det enkelte menneske, idet det er uavhængig den plan som er lagt for at kunne frelse menneskene.

Frelserens historie gjennem de 33 aar han levet her paa jorden fortæller Bibelen os likeledes om, denne prøvernes og lidelsernes usminkede beretning, hvis finale utspilledes paa Golgatha under den romerske stats keiserlige protektion. «Det Nye Testamente» som bringer os ovennævnte historie, levner os samtidig Apostlenes, Guds bemyndigede mænds, livslevnet, dog uten de respektive mænds enkelte dødsmaater, som vi likevel ved andre kjendte skrifter er vidende om, delvis støttet ved sagn-overleveringer.

I vore dager kan vi faa et meget fyldig kjendskap til den saakaldte kulturelle side av verdenshistorien ved at læse i de mange forskjellige utgaver av de mest kjendte verker der er bygget paa verdenshistoriens idag kjendte grund. Her kan vi samle os betydelige skatter av kundskap, værdifuld for vor daglige vandel her paa jorden, likeledes av den aller største betydning, og til lys for de personer der vil granske Guds evige, uutgrundelige visdom. Saa meget av historien som til idag er kjendt og nedskrevet, berettende om store personer, deres mission og indsats i livet, tildragelser, vidunderlige og mangfoldige, bragt til vor kundskap ved arkæologiske utgravninger baade paa den østlige som den vestlige halvdel av vor jord, og ved nedarvede skrevne beretninger, saa er der likevel et stykke historie i de sidste 1900 aar som er mere værdifuld og vidunderlig i sin egthet, særlig da for alle Sidste Dages Hellige, men som i de av det samme folk kjendte utgaver av verdenshistorien ikke findes nævnt med et ord, fordi naturligvis ingen av verdens vise og historiemættede skribenter tror paa det, nemlig paa de maleriske fortællinger om de folkeslag der bebodde Amerika, førend Kolombus opdaget landet, som idag er kjendt under navn av indianere.

Den hele verdens samlede stab av oldtidsforskere og vismænd studerer nat og dag, graver i jorden og gransker de fundne ting, baade bygverker, storslagne som selveste Salomos Tempel i sin høie arkitektoniske kultur, vidun-

derlig forarbeidede smykker av værdifulde metaller, kostbare vævninger, som vi idag ikke kan fremstille maken til, skulpturarbeider av høiere kunstværdi end nogen senere tids frembringelser, og saaledes i uendelighet. Ting der i sin pragt og skjønhet fortæller i et taust sprog om mennesker staaende paa et høiere kulturtrin end vi idag. Disse folkeslags historie graves der utrættelig i jorden for at belyse, man konstaterer at et høit oplyst folk for saa og saa længe siden bebodde Amerika, men hvorfra de hadde sin oprindelse, og hvor naar og paa hvilken forunderlig maate de kom dit, det faar de intet svar paa. De stiller hypoteser i dusinvis, men like litet i overensstemmelse med sandheten er de alle.

Allikevel findes der et folk paa jorden i det 20. aarhundrede som kan gi et hundredtusen-stemmig svar, som med én tunge, ét svar, der, om visdommens besiddere vilde anta det, vilde kaste et evighetens vidunderlige solskin over hele denne verdensdels interessante historie til glæde for den ganske verden. Men himmelens Gud har i sin visdom, efter sit eget raad, villet det anderledes, der han sendte sin hellige engel til Joseph Smith for at kalde ham som sit villige redskap, en av verden ringe anset mand, men værdig likevel i Guds øine, til at bringe indianernes historie, i virkeligheten «evangeliets fylde», frem fra jorden hvori den laa opbevaret til menneskenes kundskap, for i disse dager at beskjæmme de vise og forstandige, saa at ingen av dem skulde ha grund til at rose sig.

Vi ser av disse tildragelser paa hvilken indsigtsfuld, vis maate Gud arbeider, hvorledes han tilrettelægger alt i sit øiemed for i sin bestemte tid at benytte det til virkeliggjørelse og forfremmelse av sin evige plan. Mine tanker vender sig mot en profeti nedtegnet i Mormons bok, 1. Nephi 13 kap. 12 vers. Her læser vi: «Og jeg saa, og se, der var iblandt hedningerne en mand som var adskilt fra mine brødres sæd ved de mange vand; og jeg saa at Guds aand kom ned og virket paa ham; og han for hen over de mange vand, like til mine brødres sæd, som var i det forjættede land». Denne

merkværdige uttalelse av Nephi peker saa tydelig hen til Kolumbus, at ingen feiltagelse vil være mulig.

I 1492 var kun en liten del av verden kjendt, folk mente og trodde om verdens utseende som man gjorde paa Kristi tider. I vest laa havet og truet og skræmte, alle avstander var store, og det ukjendte avlet overtro og rædsel. 30 aar senere var en ny verdensdel kommet til den gamle, skib seilte aarlig rundt Afrika til Indien. Kina var kjendt, likesaa Ostindiens øer. Magellans hadde vist at verden ikke var større end at en mand kunde seile rundt den. Rædslen for det ukjendte var veket bort.

Menneskeaanden kunde omspænde hele jorden, og dens mot steg. Mens Magellans reiste jorden rund, fremsatte Kopernikus sin lære. Samme aar som Martin Luther opslog sine teser i Wittenberg, blev Meksiko erobret av Cortez. Alt var mulig i en slik tid. Eventyret blev hver mands eie. Grænserne flyttedes ut i det uendelige. Aldrig har et aarhundrede bragt større omveltning i alle forhold, det gamle ramlet, men ovenpaa ruinerne av dette reiste det nye sig endda hurtigere. Her vil vi bare fæste os ved en enkelt mand, hvis bedrift satte dypest spor, som forøvrig er meget typisk for tiden hvori han levet. Denne Kolombus som man kaldte en drømmer og en sværmer, men som allikevel kom til at gjøre den mest betydningsfulde reise i alle tider. En færd som profeten Nephi saa skulde finde sted paa et bestemt tidspunkt langt frem i tiden, paa et tidspunkt da hans egne ben vilde ha hvilet i jorden i mange aarhundreder. Nu kunde det være passende at vende tilbake i tiden og historien, saalangt som til det avsnit hvori den store Nebukadnezar regjerte som konge over det mægtige Babel. Vi husker nok den forunderlige drøm som kongen hadde en nat, som ingen av hans vismænd eller uttydere magtet at gi ham løsningen paa, men som den unge Israels søn, profeten Daniel, opkonstruerte for ham, uten at kongen hadde fortalt ham en eneste detalj derom paa forhaand. Dog var den unge profet et redskap i Gud, Herrens haand, og ledet av aanden saa han rikerne som vilde avløse Babel, det ene større end det andet i magt og omfang fremover

i tiden, indtil et tidspunkt som var symbolisert i benene av jern og føtterne dels av jern og dels av ler. Paa dette tidspunkt vilde Gud opreise et rike der i al evighet ikke skulde forgaa, det skulde tvertimot knuse og ødelægge alle hine riker, hvis lignelse de enkelte deler av billedet var.

Og tiderne skiftet, likesaa magten over rikerne, vi kommer saa langt som til tiden da jernriket opreistes, det store drømmebilledes ben, senere deltes dette i 10 mindre riker, lignet med de 10 tær paa føtterne. Da er vi kommet helt frem til den forutbestemte tid, da veien skulde banes for hedningerne ved en bestemt mand der, som vi vet, skulde være paavirket av Guds aand til at fare over de store vand, til mine brødres sæd, som Nephi sier. I det 15. aarhundrede gjorde man to vigtige opfindelser, som skulde bli av stor betydning for virkeliggjørelsen av den færd som profetien hentyder til, og som Kolumbus viet hele sit liv for at faa løst. Man opfandt nemlig kompasset, omend i en ufuldkommen form, og virkelig nytte magtet man for det første ikke at dra derav. Videre konstruertes den berømte «Jacobs-stav», ved hvis hjælp solens og stjernernes høide kunde bedømmes, likesaa deres avstand fra maanen. I forbindelse med en anden eiendommelig plan skulde saa disse ting bli det, som ved siden av en mands mot og kløkt var aarsakene til opdagelsen av det vestlige fastland, Amerika. En italiensk læge og geograf, Paolo Toscanelli, fuld av kundskap om jorden (dens form, rund som en kule, hadde man allerede i oldtiden stadfæstet), kjendte alle reiseberetninger og mente, idet han holdt sig til ovennævnte kjendsgjerning, at man ved stadig at reise i en bestemt retning maatte komme tilbake til sit utgangspunkt tilslut. Han forfattet saa et kart ved hvilket han var sikker om, hvis man fulgte det, at man vilde komme til et land mot vest, hvor alle de fine urter vokste som man viste sagnet fortalte, og som var av megen værdi at faa tak i. Denne Toscanellis plan fandt intet villigt øre som lyttet til den og saa ut for at bli forkastet for altid. Men saa hændte det at den omkring 1480 faldt i hænderne paa eventyreren

Christoffer Kolumbus, søn av en fattig væver i Genua, og saa ser vi hvordan «aanden virket» paa denne mand, indtil han, efter megen motgang, tvil fra alle hold, mest de høie, formaaende mænd i hans hjemland, tilslut stod ved sine længslers maal og kunde endelig faa sig overlevert en omfattende kontrakt med hensyn til færdens utrustning, dens maal, hans egen belønning derfor o. s. v. med dronningen av Spanien. Saa den 3. august 1492 seilte han ut fra Palos havn og naadde efter 36 dages heldig reise den første ø i Vestindien, saaledes hadde han utført en færd som vilde bli staaende som den mest betydningsfulde for de senere tider. Kolumbus mente fuldt og fast at han selv var et redskap i Guds mægtige haand, at være et virkelig sendebud av Gud, men hans samtid kunde aldrig følge ham deri. Men hvor stor ret hadde ikke denne mand naar han paastod dette? Idag er det iallefald individer av alle folkeslag som støtter hans frimodige paastand. Det virker høist forunderlig naar vi læser om at Kolumbus altid, naar han aapnet sine breve, satte over dem: «I den hellige Treenighets navn.» Mulig han selv til en viss grad følte kræfter arbeide i sig som han ikke kunde motstaa, og som drev ham til at arbeide for dette sit livs store verk.

Nu ser vi at Herren for at virkeliggjøre sin plan i tidernes fylde, at opreise sin kirke og sit rike, saa det fornødent gjennem alle disse omstændigheter at indrette det slik for at ikke en eneste tøddel av profetierne skulde forgaa. Han førte sæd av jernriket og «De 10 tærs riker» over vandene til et utvalgt land i vest, for at ingen skulde komme frem og si det ikke var i overensstemmelse med profetien, naar de Sidste Dages Hellige idag proklamerer dette rikes gjenoprettelse i landet ved de evige høies grænser.

Her blir vi overtydet om Herrens visdom, ja en intelligens ved hvis sammenligning alt jordisk blegner og tilintetgjøres.

Lydighet og fri vilje.

Vi har ofte hørt folk si, at lydighet mot evangeliets love, som de er aabenbaret av Gud og forkyndte av hans tjenere i de sidste dager, utøver et tryk paa menneskets frie vilje, som om man ikke likesaa let kunde anvende sin frie vilje til at holde Guds bud som til at bryte dem. Naar et menneske ubetinget adlyder Guds befalinger, synes nogen at tro at han absolut maa opgi sin selvstændighet og bli en lededukke i andre hænder. Folk som nærer saadanne begreper maa ganske vist ha daarlige tanker om den menneskelige natur, ti de bibringer os den tro at kjærlighet til synd og uret er menneskets naturlige tilbøielighet, og de er uvillige at indrømme at et menneske frivillig og uten tvang kan elske Gud og holde hans befalinger. Men efter vor opfattelse kan den idé at mennesket kun har fri vilje til at synde, men ikke til at gjøre det gode, ikke staa sin prøve for sandhetens lys. Ja, vi tror endog at ingen baand er saa trykkende som dem, der binder synderen, intet aag er saa frygtelig som det hvori utæmmede lidenskaper holder en, ingen tugtemester saa tyrannisk som sjælens fordærver.

Er f. eks. drankeren saa selvstændig som den maateholdne? Er den utesvævende mere herre over sin frie vilje end de der skyr lastens huler? Hvis ikke, av hvilken grund kan nogen da tro at den lydige har mindre handlefrihet end den ulydige? Fordi en mand vælger at tjene Herren og adlyde hans love, er han derfor mere træl end sine ukloke medbrødre som foretrækker at leve i verden uten Gud? Kan ikke en mand likesaa frit tjene Gud som djævelen? Vandre paa himmelens sti som paa fordærvelsens vei? Vi tror han kan.

Tingen er at de som ikke sætter pris paa evangeliets goder, synes at faa deres ideer i vildrede naar de taler om, at ubetinget lydighet mot Gud og hans tjenere tilintetgjør menneskets frie vilje; de mener i virkeligheten at den, som holder Guds love, har ingen ret til at synde, og det er ganske i sin orden; men ingen berøves evne eller leilighet til at vælge mellem ret og uret.

Et menneske er likesaa meget herre over sin frie vilje naar han flyr synden, som naar han tjener den, naar han gjør godt, som naar han gjør ondt.

Nogen er av den mening at lydighet er en nedværdigelse av vor manddoms adel — at vor underdanighet under en andens vilje forspilder vor fødselsret. Vi kan ikke se det i dette lys. Hvis det væsen, vi adlyder, var mennesket underlegen i visdom og magt, da kunde det være noget uværdig for menneskene at bøie sig for hans befalinger; eller hvis hans love var uforlikelige med vor evige natur, og vor guddommelige oprindelse uværdige, endskjønt vi er bange for at majoriteten av menneskeslegten vilde gjøre sig skyldig deri, da djævelens befalinger netop er av denne slags, og saa mange adlyder ham uten knur.

De Sidste Dages Hellige kan ikke se noget for vor manddom uværdigt i at yde giveren av alt godt vor taknemlighet for hans utallige velsignelser, eller i at vi lægger den for dagen ved at adlyde hans befalinger med glade hjerter; men allikevel føler vi os like saa selvstændige i at tjene Herren som den mest forhærdede kan i sin synd. En sand Herrens tjener føler sig langt friere i Herrens helligdom, tjenende sin skaber, end verdensmanden i forlystelsens hvirvel, gudsfornegteren i sin taapelige filosofi, eller drankeren iblandt sine like. For at en mand i sandhet kan være fri, maa han befri sig fra syndens aak, være seierherre over sine egne lidenskaper og være delagtig i den frihet som evangeliet alene gir.

Hertil vil kanske en eller anden si, at han har ikke det mindste imot at mennesket adlyder Gud, men det er kun lydigheten mot andre mennesker han har imot. Vi tror det er ret at vise agtelse og lydighet, eftersom deres stilling i samfundet kræver, men ærbødighetsfølelsen strækker sig videre likeoverfor mænd av det hellige prestedømme, fordi de er vor himmelske Faders repræsentanter, og likesom vi føler ærefrygt for ham, lytter vi med ærefrygt til hans ord gjennem hans tjeneres mund og anser det som et privilegium at elske dem, som Gud elsker, og endnu lykkeligere er vi i vor underdanighet, naar vi til-

fulde fatter at Guds kraft i saadanne mænd er forenet med hellig vandel; da blir vor pligt os en fryd. Vi skammer os ikke ved at tilstaa, at vi anser os meget velsignet ved at høre deres lærdomme og følge deres eksempel i alt hvad der forædler mennesket i tid og evighet.

Hovedspørsmaalet er altsaa om de mænd, hvem vi adlyder, virkelig er Guds tjenere; ti dersom vi er overbeviste derom, da ærer vi Gud ved at ære dem, vi adlyder Gud ved at adlyde dem, og om vi foragter dem, foragter vi ham, og om vi forkaster dem, forkaster vi ham til vor egen dom. Jesus sier til apostlene: «Hvo som annammer eder, annammer mig; og hvo mig annammer, annammer den som har utsendt mig.» Apostelen Paulus sier: «Gud kaldte os ikke til urenhet, men til helliggjørelse, derfor, hvo som foragter dette, han foragter ikke et menneske, men Gud som gav sin Helligaand i os.» (1 Thes. 4,7.)

At andre ikke forstaar at de, hvem vi adlyder, er den allerhøiestes tjenere, anfegter ikke os. Da vi har annammet denne overbevisning fra himmelen, hvorom vi med frimodighet bærer vidnesbyrd, er andre folks uvidenhet i dette stykke os aldeles likegyldig. Vi bærer ikke noget ansvar for dem, hvis bare ikke vi selv forsømmer at gjøre vor pligt. Hvis vi har hørt Herrens røst, er millioners vidnesbyrd at de ikke har hørt den ikke noget bevis for at han ikke har talt, og naar Gud selv har baaret vidnesbyrd for os ved sin aand, at disse mænd er hans tjenere, staar det ikke i menneskers magt at rokke vor overbevisning. Da dette er tilfælde, lider vor selvstændighet intet skaar, enten vi adlyder Herrens ord, som de kommer gjennem hans levende apostlers mund, eller som vi erholder dem gjennem Bibelens blade. Den som tror paa et av Gud bemyndiget levende prestedømme, er ikke mindre et handlefrit væsen end den som tar Bibelen alene til rettesnor for sin tro og vandel, mens førstnævnte tillike har det uvurderlige fortrin at erholde Herrens ord direkte efter sit individuelle behov.

(Fra «Millennial Star».)

Filosofien av evangeliet.

Av ældste *J. H. Ward.*

(Fortsættelse).

Aarsaken til denne opløsning av koldt vand er like saa uforklarlig for nutidens videnskapsmænd, som den var for Job og Elihu; og om end alle dunstens elektriske tiltrækningskræfter var opdaget, vilde kundskapen om, «hvorledes de tykke skyer hænger», kun vises at være, som Bibelen sier: «Hans underlige ting, som er fuldkommen i al kundskap.» (Job 37, 16). Tre tusen aar før teorien om pasatvindene blev opklaret av Maury, blev det skrevet i Bibelen: «Veiret gaar stedse om og om og farer frem, og veiret kommer tilbake efter sine omgange.» Aartusener før Newton, Galileo og Kopernikus blev født, skrev Esaias om jordens kreds og forholdsvise uanselighet. Endog nutidens navne paa nogen av himmelens konstellationer var fædrene bekjendte. «Kan du knytte Syvstjernens baand, eller kan du løse Orions lænker?» (Job. 38, 31).

En av de mest søkte indvendinger, vantroende tar til er den, der av dem forstaaes, som om Gud skapte lys før solen, og solen, maanen og stjernene kun to dage før mennesket blev skapt.

De synes at glemme, at det uttryk «skape» intetsteds brukes i forbindelse med tilberedelsen av jorden, som bolig for mennesket. Ved at læse med opmerksomhet vil man straks se, at det mørke, som omtales i det første av Bibelens kapitler, kun hadde hensyn til denne planet. Der findes ikke paa noget sted i den hellige skrift den mindste hentydning til, at nogen anden planet eller stjerne var indhyllet i mørke paa den tid. Tvertimot lærer vi paa det bestemteste, at de undergjerninger Gud dengang gjorde paa denne jord, kunde tydelig ses midt iblandt den deiligste belysning av andre kloder: «Der morgenstjerner sang tillike og alle Guds barn ropte av glæde,» da jorden brøt frem av dens oprindelige mørke.

Ganske vist ser vi av Bibelen, at denne jord var belyst paa en tid, naar solen ikke kunde sees fra vor klodes overflate. Om nu nogen vil paata sig at foragte

Bibelen, fordi den omtaler sol uten solskin — ti dette gjør skeptikere almindeligvis — hvad vilde han si om det lys som ekisterer midt i en tyk taake. For at forstaa hvorledes der kan være dag uten solskin, behøver vi kun at tænke os hele jorden indhyllet i damp, saa som Humboldt skriver om en del av Peru: «En tyk taake formørker himmelen i disse egne i mange maaneder. Naar solen tilfældigvis kommer tilsyne om dagen, kaster den ingen straaler gjennem taaken men ser ut, som naar man i klart veir ser den gjennem mørkt glas. I følge hvad den nyere tids geologi lærer os om atmosfærenes beskaffenhet i urtiden, maa dens oprindelige beskaffenhet ha været meget ugunstig for lysets gjennemstrømning». (Humbolt, Cosmos, Vol. III, p. 139.)

Dr. Dana nærer tilsynelatende den samme anskuelse. I sin omhandling om stenkullenes oprindelse og de forunderlige plantevekster, der florerte paa jorden i den tidsperiode, og hvis levninger findes indesluttet i kullenes stenlag, sier han: «I det Stille hav, vestenfor Chiles kyst, ligger en ø som kaldes Chiloe, hvor det regner 300 dager om aaret, og hvor solens lys er utelukket paa grund av en vedvarende taake. Paa denne ø danner træagtige bregner store skoger, i hvis skygge andre mindre bregnearter vokser paa en moseagtig jordbund, og en mængde plantearter florerer der, som meget ligner dem, hvis levninger findes i kulgangene.» (Manual of geologi, 1880). Saaledes stemmer videnskapen overens med Guds ord.

En anden av den vantroendes mest anbragte teorier er naturens ensformighet. «Hvorledes,» spør han, «blir løftet om Kristi komme paa dommedag; ti siden fædrene hensov, vedblev alting at gaa, likesom det gjorde fra verdens begyndelse? Men ved undersøkelse opklarer astronomien denne skuffelse, utfolder naturens gang at være en følgerække av katastrofer, fremstiller for vore øine andre verdeners ødelæggelse ved ild, og spør: Hvorfor skulde vor sol være ulik andre sole? Kort sagt, der er intet vedvarende i himmelen, mer end paa jorden, men en bestandig omskiftelse er solens og stjernenes skjæbne.

Maaske det vilde være passende og hengi enkelte tilfælder:

Den 11. november 1572, da den berømte danske astronom, Tycho-Brahe, gik over en mark, blev han forbauset ved at se en ny stjerne i Cassiopias konstellation, som straalet med en klarhet, ganske ualmindelig i den del av himmelhvælvingen. I den formodning, at noget maaske feilet hans øie, gik han ind til nogen bønder for at spørre dem, om de hadde set den, og fandt dem likeledes i beundring over den merkelige stjerne. Han gik derpaa til sit teloskop, og stillet det paa stjernen, som derefter ikke syntes at flytte sig. For en tid tiltok den i klarhet — overgik endog Sirius og Jupiter i glans — saa den kunde sees av gode øine midt paa dagen. Efterat ha naadd sit høidepunkt i klarhet forsvandt den igjen gradvis, mens dens utseende var avvekslende paa samme maate, som man ser, naar en stor brand gradvis utslukkes, og tilsidst gik den aldeles av syne. Det er umulig at forestille sig noget mere forskrækkelig end en brand der kunde gjøre sig synlig en saa umaadelig avstand.

Sir John Herschell beskriver stjernen Eta Argus, som i aaret 1837 undergik lignende forandringer. Humboldt gir en liste av 24 saadanne stjerner, hvis forandring er optegnet og spør: «Hvorfor skulde vor sol være anderledes end andre sole?» «Hvad vi ikke længer kan se, er ikke derfor tilintetgjort. Det er kun en overgang av bestanddele til en anden form — til blandinger, som er underlagte nye paavirkninger. Mørke kosmiske legemer kan, formedelst en ny paavirkning av lys, igjen bli lysende.» (Cosmos, vol. III, page 232.)

Nicholl kommer til en beslutning i følgende betydningsfulde ord: «Lys er ikke mere selvstændig i solen, end i Tychos forsvindende stjerne; og likesom for den og andre stjerner kan den dag ogsaa komme, naar solen ikke længer behøver at skinne. Det skjul som indhyller fremtiden hadde ogsaa fortiden i sit skjød.» (Solar system, p. 190).

Guds ords motstandere finder i dets forbausende tydelighet en uigjennemtrængelig rustning, hvilket sees av hvad vi har omhandlet.

(Fortsættes)

Korrespondanse.

Ved skrivelser fra ældsterne Erastus Johnsen og Sverre Jensen lærer vi at disse brødre kom godt og vel til deres bestemmelsessted, og reisen medtok kun 13½ døgn fra Bergen til Salt Lake City.

Brødrenes kufferter blev meget nøie undersøkt i New York av toldpersonalet, og Johnsen maatte betale 9 og Jensen 20 dollars i told paa varer, som muligens ikke var saa meget værd i amerikanske penger. Disse brødre sender deres bedste hilsninger til søskende og venner i den norske mission.

Broder R. C. Waring skriver fra Garfield, Utah, den 1. februar 1923: «Jeg sender hermed en dollar, som fornyelse av min subskription for «Morgenstjernen» for aaret 1923. Vi her i Zion holder meget av det lille blad, og læser dets indhold med megen interesse.

Det er glædelig at se og erfare at søskende hjemme i gamle Norge tar saadan ivrig del for evangeliets utbredelse, og saaledes virker for den gode Mesters sak. Maa Herrens bedste velsignelser være de norske hellige tildelt i alt hvad de foretar sig i retfærdighet er mit ønske, ledsaget av de hjerteligste hilsninger til alle «Morgenstjernen»s læsere.»

Ældste Lars Fredricksen skriver fra Logan Utah den 27. januar 1923:

«Vi har travelt med at ordne vort slegtsregister samt med at virke i templet. Sidste onsdag var der 1235 personer i templet, som der utførte hellige ordinanser for dem selv samt for avdøde slegtninger og venner. Dette var det største antal som nogensinde har gjennemgaat Logan tempel paa en dag, og dette er et sterkt bevis for at Herrens verk vinder stadig fremgang.

Vedlagt sender jeg en dollar som forskudsbetaling for «Morgenstjernen»s anden aargang, samt de bedste og kjærligste hilsener til alle missionærer og de Hellige fra mig og hustru.»

Ephraim, Utah, januar 1923.

Missionspræsident Aug. S. Schow.

Kjære broder.

Behag at motta indlagte postanvisning paa kr. 10.53 til fornyelse av vor subskription paa «Morgenstjernen» for det kommende aar 1923, fra Otto G. Olsen, Ephraim, Utah, og Catherine Thompson, Ephraim, Utah.

«Morgenstjernen» kom regelmæssig i det gamle aar, og er et kjærkomment litet blad. Den tar os omkring i det gamle Norge, og indeholder saa mange interessante artikler fra Europa saavel som fra Zion.

Det skal være os en glæde om vi kan gjøre noget for «Morgenstjernen» her, da vi ønsker at den skal vedbli at utsende sine varme straaler og lyse indtil tusindaarets morgen oprinder, hvis daggry vor lille «Morgenstjerne» vil bebude med glæde.

Dens motto: «*Gjør det bekjendt over land og by, Herren har talt paany.*»

Det er denne Herre som profeten Zacharias underrettet os om i sit 14. k. og 9. vers: Der skal bli en Herre og hans navn er et, og han skal være konge over al jorden. Likeledes Johannes Aabenbaring 11. k. 15. vers forkynder os om en tid naar verdens riker skal bli Herrens og hans salvedes.

Vi læser i den hellige skrift at Gud anden gang vil lægge sin haand paa verket for at gjenoprette Israels hus og Judas hus, de vil indsamles fra enhver nation under himmelen med deres sølv og guld o. s. v.

Denne indsamling vil ske ved en mægtig haand, ved en utrakt arm og en utøst grumhet.

Endog vandene vil adskilles og hans folk føres tørskodde derigjennem, og profeten Esaias siger: Trærne skal bøie sig for dem og bladene skal klappe, likesom en mand klapper med haanden. Bergene skal føle hans kraft og smelte som voks, og de evige høie skal bæve ved hans nærværelse; ti han vil sønderrive himlene og komme som hærskarernes herre og kongernes konge.

Han vil si til norden: Giv op. Og til syden: Hold ikke tilbake; bring mine sønner langveis fra og mine døtre fra jordens ende.

Derfor: *Gjør det bekjendt over land og by, Herren har talt paany.*»

At Herren skulde tale paany i de sidste dager er uten al motsigelse, og at han skal komme i begyndelsen av den store sabatshvile med sine mange tusener Hellige, som sagt er av profeten Daniel 7. k. 27. v.: Naar tiden kommer da riket og magten, og rikenes storhet som er under al himmelen skal gis det folk, som er den aller høiestes hellige. Og 22. vers: Tiden kom at de Hellige besat riket. Og 18. vers: Den aller høiestes Hellige skal anta riket og besidde det evindeligen.

Nu er spørsmaalet: Hvor er stedet for disse opstandne Hellige, og hvor vil de regjere under denne store sabatshvile eller «milleniet»? Johannes Aabenbaring i det 5. k. 10. v. gir nøie underretning, idet han sier at den himmelske sang endte saaledes: «Og vi skal regjere paa jorden.»

Salige og hellige er de som har del i den første opstandelse, deres bolig skal være i den hellige stad og de er konger og prester gjennem denne lykkelige tidsperiode, men de som er forvandlet, som ikke er iført udødelighet og som er ilive ved hans anden komme, blir i besiddelse av jorden med alle dens rigdomme o. s. v. De vil anlægge haver og nyde frugten, de vil ogsaa bygge hus og bebo dem, de forandrer deres sverd til plogjern og deres spyd til hakker og nationer skal ikke ydermere føre krig. Løven, bjørnen, ulven, saavelsom spæde barn skal leke sammen og al forbandelse er tat bort fra jordens overflate. Saaledes vil fred og glæde, sandhet og kjærlighet, kundskap og herlighet bedække jorden likesom vandene skjuler havets bund.

Kongernes konge og hærskarernes herre vil nu være hos menneskene i den hellige stad, fryd og glæde samt alle deler henhørende til ophøielse vil være mennesket tildelt. Dette er den store sabatsdag. hvis daggry de Sidste Dages Hellige med glæde forventer.

Med ønsket om fortsat fremgang med mange nye subskribenter til «Morgenstjernen» i dette nye aar, forblir jeg eders forbundne

Otto G. Olsen.

Morgenstjernen.

Morgenstjernen mens du vandrer,
Paa din anden tur rundt sol,
Haaber jeg du ikke strander
Paa en øde ukjendt pol.

Maa din virksomhet vedblive
Nord og syd, ja øst og vest,
Hvor du husly kan opdrive
Hvor du kan faa adgang bedst,

Lad din straale altid blinke
Over hele jordens kreds,
Sagte fremad, venlig vinke
Motgang, nei, nei ingensteds.

Ikke Norges land alene
vil ledsage dine fjed,
Nation, nation sig forene
Nu og indtil evighet.

Yde hjælp saa du kan funkle
Over hav til fjerne kyst,
Lyse haab saavelsom dunkle
Hilser velkom, først og sidst.

O. J. Sitterud,
Orangeville, Utah.

Daab.

Den 7. januar blev følgende personer døpt i Trondhjem av ældste Geo. A. Widsten: Bergsvein Olsen Aspen, Johan Konrad Pedersen, Arne Peder Olavsen og Laura Henriette Strand. Disse personer mottok haandspaalæggelse av ældsterne Carl Jensen, Johan Øyen og Bernt Rindahl.

«Morgenstjernen» ønsker disse søskende hjertelig velkommen i kirken og nedbeder Herrens fred og velsignelse over dem.

INDHOLD:

Et stykke verdenshistorie	65	Korrespondanse	77
Lydighet og fri vilje	71	Morgenstjernen	80
Filosofien av evangeliet	74	Daab	80

Utgit og forlagt av AUG. S. SCHOW, Osterhausgt. 27, Kristiania.
Trykt i Arbeidernes Aktietrykkeri, Kristiania.